

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 2889/2018
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 725/17 од 20.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 725/17 од 20.06.2018. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужене.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2428/16 од 05.12.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу разлику плате до њеног двоструког износа по основу обављеног рада и временаведеног на раду за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године, у износу од 1.597.727,79 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање разлику припадајућег доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године према основицама утврђеним у првом ставу изреке, у року од 15. дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 244.300,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 725/17 од 20.06.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2428/16 од 05.12.2016. године у првом и другом ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату разлике плате до њеног двоструког износа по основу обављеног рада и времена

provedenog na radu za period od 01.09.2008. године до 31.08.2011. године у износу од 1.597.727,79 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, као и да у име и за рачун тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године према основицама наведеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2428/16 од 05.12.2016. године, тако што је обавезан тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

Према чињеничном стању утврђеном првостепеном поступку тужилац је у спорном периоду (септембар 2008. године - август 2011. године) радио у Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције, на радном месту ... у Одељењу за ... - Служба У истом периоду тужиоцу је вршена исплата плате у износима исказаним у исправи тужене - просеку примања зарада тужиоца, а не у њиховом двоструком износу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је орган тужене незаконито поступао јер тужиоцу није обрачунавао и исплаћивао плату у двоструком износу, у складу са чланом 18. став 1. Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала (у даљем тексту: Закон) и чланом 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала (у даљем тексту: Уредба). Из тог разлога тужена је првостепеном пресудом обавезана да исплати тужиоцу разлику између плате која му је исплаћена за сваки месец у спорном периоду и њеног двоструког износа, с`обзиром да по правилу о доказивању (члан 228. ЗПП) и терету доказивања (члан 231. ЗПП) тужена није доказала да је исплату плате вршила у складу са Законом и Уредбом - није доставила доказ о пословима које је тужилац обављао пре ступања на рад у организационе јединице из те Уредбе и висину његове плате на тим пословима.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку, након одржане расправе, тужилац је пре распоређивања у службу за борбу против организованог криминала решењем од 25.11.2002. године, као радник Полицијске академије распоређен са 15.12.2002. године на радно место ... у Одељењу за

посебне акције Управе за борбу против организованог криминала. Висина тражене разлике плате утврђена је на основу зараде која је тужиоцу била исплаћивана на пословима у Управи за борбу против организованог криминала, али није могла бити утврђена на основу плате која му је исплаћивана док је радио у Полицијској академији (пре распоређивања у Управу за борбу против организованог криминала) јер странке нису доставиле доказе о њиховој висини.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са позивом на правило о терету доказивања. По налажењу тог суда, тужилац није доказао висину плате која му је исплаћивана за послове које је обављао у Полицијској академији, а њена висина је меродавна за основаност тужбеног захтева којим је тражена исплата плате у двоструком износу, у складу са Законом и Уредбом.

По схватању Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 228. и 221. ЗПП, учињену у поступку пред другостепеним судом.

Одредбом члана 228. ЗПП прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или на којима оспорава наводе и доказе противника. Према члану 231. став 3. истог закона, странка која оспорава постојање неког права сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак и остваривање права, или услед које је право престало да постоји.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату двоструке плате у складу са чланом 2. став 1. Уредбе, јер је решењем тужене распоређен на рад у Службу за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције, и доставио је исправе које је поседовао - просек примања зараде у спорном периоду, на основу којих је определио тужбени захтев. Након обављеног вештачења тужилац је снизио тужбени захтев постављен у тужби. Тужена је оспорила тужбу и захтев тужиоца, између осталог и због висине тужбеног захтева, сматрајући да тужилац мора определити захтев у односу на плату остварену на претходном радном месту - пре распоређивања у Службу за борбу против организованог криминала. Међутим, доказ о висини те плате тужена није доставила, а на налаз вештака није имала примедбу.

У конкретном случају, по схватању ревизијског суда, тужена је била дужна да достави извештај о плати тужиоца са његовог претходног радног места и да тако докаже да му припада мањи износ од оног који је опредељен у захтеву постављеном након обављеног вештачења. Осим тога, закључак другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева применом правила о терету доказивања доводи у сумњу фотокопија исправе - обрачун примања тужиоца у Полицијској академији током 2002. године, која се налази у спису тог суда, па је зато нејасно зашто та исправа није коришћена приликом вештачења које је тај суд одредио и

према плати која је тужиоцу исплаћивана пре 15.12.2002. године, односно за рад у Полицијској академији.

Из наведених разлога, другостепена пресуда је морала бити укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку другостепени суд ће, имајући изложено у виду, оценити наводе жалбе тужене и на већ утврђено чињенично стање, као и чињенично стање које утврди на поновљеној расправи коришћењем свих доказа у списима, правилно одлучити о изјављеној жалби са стаовишта правилне примене члана 18. став 1. Закон и члана 2. став 1. Уредбе као релевантног материјалног права у овом спору.

Сходно изложеном, на основу члана 415. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић